

det maa være det andet Thing, der svarer derpaa, jeg har ikke noget Mandat til at svare for det, det vil vistnok selv i sin Tid give det behørlige Svar.

Ser jeg derimod hørt fra Magtspørgsmaalet, saa bliver det Spørgsmaal, som nærmest ligger for os Medlemmer af Folkethinget, om vi kunne være med til eventuelt at sætte en anden Domstol i Stedet for den nuværende Rigsret, og da særlig, om vi kunne mene, at den her foreslaaede Rigsret vilde være, om ikke bedre, saa dog i alt Fald en god og brugelig Domstol, som man kunde forsvare at sætte i Stedet. Naar jeg gaar ind paa dette Spørgsmaal, erkjender jeg derved ikke i og for sig, at der skulde være Trang til nogen Forandring af den bestaaende Rigsret, jeg er nemlig enig med den ærede Ordfører i, at den ikke saaledes ganske tilfældig er sluppen ind i Grundloven, men at den er, som han saade, med megen Omhu og med detaillerede Bestemmelser bleven optaget, som den er, netop fordi Grundloven har villet, at Rigsretten skulde være saadan, som den er. Grundloven har villet, at der ved Siden af den strengt juridiske Prøvelse af de foresiggende Spørgsmaal, som kan ventes at finde Sted ved Høiestrets Medlemmer, skal være Plads for en anden Opfattelse, nemlig for den politiske og statsretlige Opfattelse, som er den herskende i Landsthinget, og dette er i god Konsekvens med Grundlovens store Grundprincip, Rigsdagsparlamentarismen, Principet om, at begge Thing skulle være enige, for at en Beslutning kan naae til at faae retslig Gyldighed og retslig Kraft. Jeg tror derfor, at dersom man overhovedet vil komme til en Forandring af Grundlovens Bestemmelser om Rigsretten, kan dette aldrig blive en isoleret, enstaaende Forandring, men saa maa det føre til en meget omfattende Revision af hele Grundloven. Det er med dette Forbehold, at jeg vender mig til det Spørgsmaal, om den foreslaaede Domstol kan erkjendes for at være i og for sig selv god og brugbar, og jeg tager ikke i Betænkning rent ud at sige, at jeg anser det for et Monstrum af en Lov, og at jeg ikke engang vilde gaa med til at etablere en saadan Domstol, hvor det gjaldt langt mindre Spørgsmaal end dem, som ville komme til at foreligge for denne. Den ærede Ordfører betegnede Rigsretten nærmest som en Nævningeret. Jeg kunde i den Anledning være fristet til at kalde den foreslaaede Domstol en Juryret af den allerfletteste Art, dersom jeg ikke derved vilde gjøre Uret mod Juryinstitutionen. Thi saa vidt mig bekendt, er der ingen Jurydomstol i Verden, som henlægger til Nævningerettens

Afgørelse ikke blot det faktiskste Spørgsmaal: Skyldig eller ikke skyldig, men tillige hele det retlige Spørgsmaal, Subsumtionen under Loven og Udmaalingen af Straffen. Og saa vidt jeg veed, er der ingen Jury i hele Verden, hvor ikke Lovgivningen har fastsat visse Bestemmelser om de Kvalifikationer, som de Personer skulle have, der kunne vælges til Medlemmer af Juryn. Men her er det ikke forlangt nogen som helst Kvalifikation. Man forudsætter dog i Umindelighed, at det skal være Folk af en vis Alder, for at de kunne have den fornødne personlige Modenhed til at dømme i slige Spørgsmaal, og tillige at det skal være Folk i saadanne borgerlige Stillinger, der give nogenlunde Garanti for selvstændig Indsigt og Evne til at sætte sig ind i vanskeligere Spørgsmaal. Men her er der ikke søgt Begrændsning i nogen som helst Retning. Det er ikke sagt, at de Vedkommende skulle være myndige, ja ikke en Gang, at de skulle være over 18 Aar, og der vil i og for sig ikke være Noget til Hinder for, at dette Thing vilde hente de 12 Rigsretsdommere fra Studentersamfundets allerhyngste og radikaleste Medlemmer. Det synes endog, at Forslaget selv forudsætter, at man vil vælge Folk, som ikke ere Retsskyndige og ingen Praxis have i Domsager, idet det anses for nødvendigt at medgive denne Ret til Formand Høiestrets Justitiarius, for at der dog skal være een Mand, som overhovedet veed, hvorledes det gaar til ved Behandlingen af Domsager, og i alt Fald kan sørge for, at den formelle Behandling bliver rigtig. Jeg skal ikke dvæle ved det lille og ret interessante Spørgsmaal, der vilde opstaa, dersom et af Thingene skulde falde paa at vælge Høiestrets Justitiarius til en af Rigsretsdommerne, men Meningene er maaste, at dette ikke er tilladt, og i saa Fald fremkommer det ret besynderlige Tilfælde, at den eneste Mand i hele Landet, som ikke er kvalificeret til at blive valgt ind i Rigsretten, er Justitiarius i Høiestret. Han sidder forøvrigt ikke i Retten for at tage Del i Domsaffigelsen og Baaktjendelsen, men kun for rent formelt at lede Forhandlingerne; han har ingen Del i Voteringen. Jeg tror, at de ærede Forslagsstillere i høi Grad have underburderet den Betydning, som det overhovedet har ved Domsager at have med Folk at gjøre, der ikke blot ere retsskyndige Mænd, men som ogsaa ere vantede til at affige Domme. Jeg tror, at det er givet, og at Erfaringen godtgjør, at enhver i alt Fald noget ældre Dommer har en udpræget Bevidsfæthed om Ansvaret ved sin Stilling, og at han meget ofte som Dommer vil vise sig som den, der vil strækkes